

BREV FRÅN PREBEN

Om flugor, fisk och fiskare

...till alla nya spöbyggare

V i nåede hele to uger ind i februar i år inden det første tegn på forår tonede frem – ikke ude i naturen, nej, jeg får det at vide på en helt anden måde: så kommer de første telefonopringninger fra fiskekammerater i den østlige 'afkrog' af vort land, der vil snakke fiskeri. De er begyndt at længes efter en ny fluesæson og hvorfor så ikke ringe til Jylland og høre hvordan det står til derovre og om mulighederne for at komme ud at vifte med den slanke kæp.

Selv er mine forårsfornemmelser de sidste par år afreageret ude i værkstedet ved høvelbænken. Nu får jeg ikke så ofte bambussplinter i fingrene som før og kan helt koncentrere mig om den lykkefølelse man har ved at kunne skabe noget med sine hænder.

Ligesom vi alle meget gerne vil delagtiggøre andre i de glæder vi oplever med fluestangen i hånden, eller ved med sirlige fingre at forfærdige smukt dekorerede fluer, så kunne jeg godt tænke mig om jeg kunne overføre den glæde jeg føler, når den ret grove bambusstok efterhånden begynder at tage form gennem de forskellige bearbejdningsprocesser. Dog er det vel nok at være for ambitiøs og indbildsk at tro at en sådan værelse kan omsættes i ord og gennem dem viderebringes til læseren.

Ulige nemmere er det, som det gennem de sidste år er sket, at bibringe andre de følelser man har, når de står ved siden af een og ser, hvordan tingene tager form.

Som nu, hvor jeg er ved den afsluttede høvling af splittene til en lille serie 8 fods stænger – det er den fase jeg selv sætter højest og nyder mest. Uforstyrret

og med god tid for sig at lade den barberbladsskarpe høvl glide hen over læren under en høj, skøn, syngende tone, medens de papirtynde spåner langsomt ruller sig op foran ens hånd. Da er spaniensturens Amanda Lear ikke hende man gider lytte til – hun ville nærmest være en anakronisme – nej, da lader jeg Jacqueline du Pré stryge buen sammen med sin mand i Brahms Cellosonate. Så befinder jeg mig faktisk så godt som et menneske overhovedet kan. Og der skal faktisk noget til at bringe mig tilbage til virkeligheden udenfor mit lille værkstedsrum.

Mange er i disse år efter fremkomsten af Hoagy Carmichael's bog om Garrison gået i gang med at bygge splitcanestænger og mange flere vil givet følge efter. Til disse sidste, som endnu kun har ladet det være ved tanken, vil jeg give det råd: Tag kontakt med en dygtig møbelsnedsker eller sløjdlærer, og lad ham vise dig den rette brug af sav, høvl, stemmejern og fil, og lad ham så også lære dig den svære kunst at skærpe og vedligeholde værktøjet – først da er du kapabel til at gå i gang med det virkelig skønne arbejde at bygge i bambus. Det tager tid, og der vil ved dette som ved alt andet være en bunke skuffelse og nederlag, men så meget større er glæden, når det endelig lykkes og man står med sin første selvbyggede splitcanestang og har fanget sin første lille ørred på den.

Preben Tarp Jacobsen